

XV. ZMĚNY STAVŮ A ROZPOLOŽENÍ

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 115 - 122, XV.

„Emanuel Swedenborg ve svých spisech (obzvláště ve své knize „Nebe a peklo“, odstavce 154 - 161) zjevil, že každá sentientní entita a bytost podléhá bez výjimky a výluky zákonu neustálé změny svých stavů a rozpoložení. Tento zákon je všezahrnující. K tomuto pravidlu nemůže být žádná výjimka či výluka.

Pouze Absolutní stav Nejvyššího je vždy tentýž, a tudíž nepodléhá tomuto zákonu kvůli velmi jednoduchému důvodu, že Nejvyšší uvnitř Sebe Samého/Samé obsahuje ve Svém Absolutním stavu všechny možné změny, rozpoložení, stavy, procesy atd. od věčnosti do věčnosti.

Po inkarnaci Nejvyššího na této planetě ve formě Ježíše Krista se toto stalo taktéž pravdou ohledně způsobu změn negativního stavu a jeho rozpoložení. Ježíš Kristus zkušenostně prožil všechna možná rozpoložení a stavy negativního způsobu pseudojsoucna a pseudobytí. Proto lze říci, že Nejvyšší v Sobě od věčnosti do věčnosti obsahuje všechny možné změny, stavy a kondice, tudíž Nejvyšší je vždy tentýž. Tuto situaci u Nejvyššího - obsažení všech možných změn, stavů a rozpoložení od věčnosti do věčnosti - nelze změnit. Pokud by se to mohlo, Nejvyšší by již nebyl Absolutní.

Avšak s kýmkoli jiným než s Nejvyšším je situace zcela jiná. Nikdo není Absolutní, jen Nejvyšší. Nikdo není tudíž s to zakoušet souběžně všezahrnující změny, stavy a kondice, které jsou v jsoucnu a Bytí možné. Veškeré jejich jsoucno a Bytí je založeno a spočívá na samém zákonu neustálých změn. Kdyby se možnosti změn měly jsoucnu a Bytí odejmout, jsoucno a Bytí by přestalo být jsoucnem a Bytím. Vůbec nic by nemohlo zůstat.

Jak se uvedlo mnohokrát předtím, je veškeré Stvoření Nejvyššího vždy relativní k Nejvyššímu. Motivační faktory jsoucna a Bytí Stvoření lze nalézt pouze v nutnosti progresivního způsobu zkušenosti a projevení všech nekonečných počtů a variet změn, stavů, kondic a procesů.

Protože je pro někoho či něco, jenž či jež není Absolutní, nemožné zakusit veškerý nekonečný počet a varietu změn, stavů, kondic a procesů způsobem synchronním, simultánním a všezahrnujícím, je tato zkušenost dosahována způsobem progresivním, postupným, pokračujícím a zároveň diskrétním.

Swedenborg vnímal tento zákon změn jako funkční a použitelný jen vzhledem k niterným stavům a rozpoložení sentimentních entit. Vzhledem k těmto niterným změnám a vzhledem k zákonu souvztažností odráží životní prostředí a jeho výbava u lidí v jejich stavu změny tyto nutné změny. Avšak dle Swedenborga lidé vždy zastavují v tom stupni či kroku Stvoření, do něhož byli pověřeni dle své vlastní původní volby. Nepocíťoval či nepožímal žádnou změnu krok od kroku, ze stupně ke stupni, od dimenze k dimenzi, z vesmíru k vesmíru atd. Jedinou takovou změnou, která byla v tomto ohledu pro něj možná, byla změna z fyzického těla čili z přírodního světa do světa intermediálního popřípadě duchovního. Poté, co se odehraje, jedinec zůstává v tomto kroku či stupni

nebo dimenzi na věky, aniž by měnil svoje místo. Základní změnou je tedy změna vlastních niterností, čili nitra, která nutně pozměňuje vlastní prostředí, aniž by se prostředí opustilo. Tento závěr je porušením zákona souvztažností a zákona všezahrnujících změn.

Změna stavů a rozpoložení vlastního nitra nemůže být sebenapájející se smyčkou. Je vždy reflektována ve změnách všech ostatních elementů ve Stvoření a ve všech jemu odpovídajících dimenzích. Pokud je jeden ve své možnosti se měnit omezen pouze na určité způsoby této změny, je ochuzen o možnost volby všech nekonečných počtů a variet možností voleb, které jsou k dispozici. Jestliže by tomu bylo tak, jeden by ztratil svou svobodu volby. Omezit někoho pouze na určitý omezený počet možností volby znamená vyloučit ho ze zakoušení některých jiných důležitých změn, které jsou životně důležité pro jeho neustálý duchovní pokrok. V takovém případě by jeden neměl svobodu zvolit si jakýkoli možný způsob změn vlastního současného stavu a rozpoložení, ale na místo toho by byl nucen měnit se dle nutnosti určitých linií diktovaných rozhodnutím někoho jiného. To by bylo otroctvím, ne svobodou. Nejvyšší nepůsobí v rámci omezených parametrů. Proto každý podléhá změnám všech stavů, rozpoložení a procesů, v jakých je v každém jednotlivém okamžiku či místě vlastního života.

Je nutné si uvědomit, že změny vlastních stavů a rozpoložení jsou v každém okamžiku jak velmi jemné, detailní a někdy nevnímatelné vlastním uvědoměným vědomím, tak i velmi obecné, všezahrnující a globální s plným vědomým uvědoměním jejich nastávání, takže lidé se vteřinu po vteřině nacházejí ve stálém módu změn. Například je nemožné udržet vlastní pozornost příliš dlouho na jeden jednotlivý předmět. Vlastní pozornost je v módu neustálého posunu. Je nemožné se soustředit na jednu myšlenku či nápad na dlouhé časové období, aniž by se příležitostně nepřemýšlelo o něčem jiném. Je nemožné být stále ve stejném módu či navždy mít nezměněné pocity. Je nemožné být na dlouhé časové období pouze fyzickým. Jeden se neustále pohybuje a je aktivní i během vlastního fyzického spánku. Je nemožné zůstat navždy v jednom bodě. Z času na čas musí jedinec posunout svou pozici či místo.

Je nemožné stagnovat v jednom jednotlivém věku. Jeden se stává starším a jeho zjev se mění. Je nemožné udržovat navždy stejný postoj. Je nemožné prožít tutéž událost dvakrát přesně stejným způsobem. Pro tutéž osobu je fyzicky nemožné prožít dětství či jakékoli jiné období ve vlastním životě dvakrát. Je nemožné se fyzicky navrátit do stejného místa, stavu či kondice, jež byla již jednou prožita, čili prožít tutéž zkušenost dvakrát či vícekrát stejným způsobem. Vždy bude existovat substanciální a esenciální odlišnost v každé zkušenosti a situaci, i když se jeden navrací do téhož města či domu, v němž byl předtím. Nelze opětovně zaujmout přesně stejným způsobem tentýž okamžik, který byl prožit v tomto místě či domě den nebo vteřinu předtím. Pro tutéž osobu, která již jednou zažila fyzické zrození či fyzickou smrt, je nemožné je prožívat podruhé či vícekrát, jak by rádi věřili následovníci pojetí reinkarnace. Je nemožné navždy pobývat v nějakém stavu, rozpoložení, místě, čase, situaci, vztahu, angažování či v čemkoli, co kdo má, bez toho, že by se nepředvídal jeho konec a začátek něčeho nového a odlišného. Jinak by Pán Ježíš Kristus nemohl říci:

„Hle, činím vše nové.“

Když Pán učinil takové prohlášení, učinil je ze Svého Absolutního stavu, protože taková je Jeho/Její Přírozenost. Prohlásit něco z Absolutního stavu znamená, že je to učiněno v

Absolutním smyslu. Absolutní smysl se vnímá a prožívá všemi jeho relativními přijímači způsobem stálých změn. Když tudíž Pán říká: „Hle, činím vše nové“, neznamená to jeden omezený akt stvoření něčeho nového, jak by někteří lidé rádi věřili. Znamená to neustálou nepřestávající věčnou tvorbu všeho nového.

Tento druh tvořivého úsilí a jeho aktualizace dává každému věčnou příležitost postupně prožít všechny stavy, kondice, procesy, doby, dimenze, všechny módy jsoucna a Bytí a jejich nekonečen projevy.

Takovou životní, postupnou zkušeností krok za krokem se umožňuje být blíže a blíže a stále více se přibližovat k Absolutní přirozenosti Nejvyššího, která obsahuje všechny možné změny od věčnosti do věčnosti a od nekonečnosti do nekonečnosti. Toto je hlavní motivační faktor jsoucna a Bytí Stvoření. Nic jiného nemůže skutečně motivovat jeho bytí a existování.

Z pozemského hlediska a z hlediska negativního stavu je jedním z důvodů, proč se lidé, lapení v negativním stavu dle své volby, často cítí tak nešťastně a bídě, to, že chtějí zachovat či udržovat jeden určitý stav či rozpoložení navždy. Chtějí na této planetě žít věčně. Ve svém pozemském těle chtějí vypadat a cítit se krásně až do samého konce. Chtějí mít dobrou náladu, štěstí a spokojenost či cokoli navždy bez jakékoli změny. Takové přání vyvěrá ze samotné povahy negativního stavu, který chce v každém daném okamžiku zůstat takovým, jaký je, aniž by kdy navěky změnil své stavy a kondice.

Jak bylo mnohokrát předtím uvedeno (v jiných spisech tohoto autora), duchovní války negativního stavu jsou pouze za jedním účelem: Zachovat jeho status quo na věčnost - nedovolit, aby nastala jakákoli změna jeho stavu a rozpoložení. Lze symbolicky říci, že povstání negativního stavu proti stavu pozitivnímu je především kvůli pravé povaze stavu pozitivního, jenž je stavem, módem a procesem neustálé proměny a plynutí. Tato povaha pozitivního stavu přivádí negativní stav takřikajíc k šílenství. Proto negativní stav chce stav pozitivní vypudit, aby ustavil své vlastní panství věčné stagnace. Jen málo najisto ví, že stagnující, neměnná kondice může způsobit jeho vlastní věčný konec. Jen málo ví, že pokud by duchovní války, které negativní stav vede proti stavu pozitivnímu, neměly pokračovat a udržovat negativní stav v potřebě stálé změny a pohybu, každý v negativním stavu by přestal existovat. Negativní stav zajisté ví málo, že jakmile je určitý cíl završen a dosažen a jakmile zde již neexistují žádné motivační faktory konat či snažit se o něco jiné, veškerý život včetně života negativního stavu se zastaví právě zde.

Negativní stav je možný jen proto, že existuje stav pozitivní. Pozitivní stav je možný pouze proto, že stálá změna a plynutí jsou esencí a substancí jeho jsoucna a Bytí. Jestliže se pozitivnímu stavu odejme esence a substance pozitivnímu stavu, pozitivní stav již není. Jestliže není již pozitivní stav, není již stav negativní, protože negativní stav závisí na zdroji svého života, jenž zajišťuje pozitivní stav svým jsoucnem a Bytím od Nejvyššího. Takže nakonec je i negativní stav ve stavu stálé změny, pohybu a proměňování.

Nikdo v negativním stavu nemůže být nikdy šťasten, protože negativní stav je bída sama, každý v něm chce být šťasten, aby se vyhnul svému bídnému stavu. Pro každého, ať je jakkoli pozitivní, je ale, jsa v negativním stavu, nevyhnutelné být ve stavu a cítit se z času na čas ubohým, v depresi, nešťastným, uraženým, netečným, frustrovaným, podrážděným, ustrašeným, strachujícím se, ustaraným, obávajícím se, nemocným a atd.

Toto je negativní stav. Toto je to, co se vnáší do vlastního života jako výsledek inkarnace do negativního stavu. Je marné snažit se vyhnout takovému nepřijemným a negativním rozpoložením, stavům a pocitům. Konec konců jedním z účelů vlastní inkarnace do negativního stavu bylo prožít ho a následně ho přemoci a překonat, aniž bychom jím byli ovládnuti či dotčeni. Tato snaha v jeho přemáhání a překonávání či v úspěšném bránění se jemu a v nahrazování jej příležitostným pocitem naplnění a štěstí, udržuje negativní stav v módu stálé změny, pohybu a plynutí. Takže takové rozpoložení či postoj k negativnímu stavu působí směrem ke konečné eliminaci povahy negativního stavu být stagnujícím a nezměnitelným. Pokud by lidé uspěli v tom, že nebudou ničím jiným než bídou negativního stavu, neprožívali by nic jiného než bídu. Tudiž by nemohla nikdy vzniknout žádná změna tohoto stavu či rozpoložení. V tomto případě by negativní stav vyhrál svou věc a každý by zahynul.

Na straně druhé pokud by lidé jsoucí v negativním stavu necítili nic jiného než stálé štěstí, znamenalo by to, že milují a mají v oblibě negativní stav. V tomto případě by nemohla nastat žádná změna jejich stavu a rozpoložení. Negativní stav by opět zvítězil a každý by přestal být a existovat.

Avšak protože většina lidí v negativním stavu zakouší bídu tohoto stavu a rozpoložení, snaží se dostat ven z této bídy a stát se šťastnými. Tato zkušenost snažení se činí to, že je pro negativní stav nemožné, aby kdy vyhrál duchovní válku.

Na straně druhé je pozitivní stav stavem štěstí a blaženosti. Samotnou esenciální a substanciální povahou štěstí a blaženosti je stálá změna, plynutí a neustálý duchovní pokrok. Ve stagnující, uzavřené pozici, stavu či rozpoložení není možné žádné štěstí a požehnání. Stagnující kondice poté, kdy její novosti má každý dost, začne zahnívat a obrátí se v jedovatý zápach, který dusí vlastní život a veškerou motivaci k jeho pokračování. Takovýto výsledek není štěstí a požehnání, ale bída a smrt. Pozitivní stav je tudíž samotným stavem změny, plynutí a věčného duchovního pokroku. Žádný jiný typ pozitivního stavu neexistoval, neexistuje nebo nemůže nikdy existovat.

Proto jsou členové pozitivního stavu předmětem neustálých změn svých stavů, rozpoložení a procesů. Mají své takřečené výšiny a poklesy. Nejsou dokonalí. Nejsou bohové. Nejsou Absolutní. Jsou jen relativní. Relativita jejich kondice je zdrojem těchto takzvaných rozpoložení nahoře a dole. Mají svá vlastní rána, poledne, odpoledne a soumraky. Avšak nemají žádné noci, protože noci jsou možné pouze v negativním stavu. Negativní stav není ničím jiným než černou nocí a hustou temnotou.

Zážitek stmívání v pozitivním stavu je stavem, kdy přichází uvědomění si, že je čas změnit vlastní stav i rozpoložení. Swedenborg říká, že sentientní entity v pozitivním stavu, když dosáhnou tohoto bodu, bodu takzvaného soumraku, stávají se povětšinou smutnými. Avšak toto není tentýž typ smutku, jaký prožívají lidé v negativním stavu. Namísto toho je to pocit vlastní nedokonalosti, která komukoli znemožňuje prožít všechny změny v jejich absolutním stavu v simultánním módu tohoto prožívání. Je to stav uvědomění, že jeden postrádá něco velmi důležitého, kvůli své vlastní nedokonalé kondici. Je to pocit pokory a poníženosti, který přichází s uvědoměním toho, že cokoli se jeden doposud naučil, je ve srovnání s tím, co se má v budoucnu naučit, tak malé velikosti, že není na co být hrdý. Je to stav, v němž si jeden uvědomuje svá velká omezení a to, že nemůže vůbec nic učinit bez pomoci Absolutního stavu, to jest Nejvyššího.

Když takové pocity a stavy prožívá někdo v pozitivním stavu, tento někdo vstupuje do soumraku čili do konce svého dne. (Den zde souvztaží s vlastní současnou kondicí a stavem.) To naznačuje, že vlastní současná kondice, stav či místo nebo cokoli, co kdo má, vyčerpala svou užitečnost, byla získána a přijata všechna ponaučení, vše se projevilo a sdělilo a je doba pohnout se do odlišného stavu, rozpoložení, místa, času, procesu, dimenzi či do čehokoli jiného, co kdo má. V okamžiku, kdy jeden vstupuje do této nové situace, vstupuje do rána nového dne svého vlastního života, což poskytuje zážitek ohromného štěstí a blaženství. Zážitek štěstí a blaženosti nového rozpoložení je o mnoho vyšší, daleko důkladnější či větší intenzity a velikosti a má větší zkušenostní dopad než cokoli, co bylo doposud prožito ve všech předcházejících krocích a kondicích vlastního duchovního pokroku. Takže neexistuje žádná srovnatelnost či podobnost mezi tímto rozpoložením a tím předešlým s výjimkou toho, že současná situace by se nezískala a nevstoupilo by se do ní bez zkušeností všech předcházejících rozpoložení, jako každá stávající kondice vyvěrá ze všech předcházejících a staví na nich.

Vztah každého předcházejícího a následného rozpoložení a situace je vždy diskrétní a nikdy není spojitý a lineární. To je důvodem, proč je řečeno, že mezi různými kondicemi neexistuje žádné srovnání a podobnost. Každá nová kondice je kvalitativně a kvantitativně odlišná a jedinečná. Avšak všechny jsou navzájem spojeny skrze souvztažnosti. Výskyty jedné kondice jsou synchronní k výskytům ve všech ostatních. Jsou specifické a jedinečné ke každé kondici a relevantní k úrovni schopnosti vnímání a přijímání těch, kdo zaujímají tato rozpoložení v každé jednotlivé úrovni a stavu. Například jeden aspekt pravdy je zjeven souběžně a současně ke všem rozpoložení v jsoucnu a Bytí. Avšak stupeň a kvalita vnímání a přijímání tohoto aspektu zjevené pravdy se bude podstatně lišit od jedné kondice ke druhé. Zjevené aspekty pravdy mají tolik styčných ploch, kolik existuje rozpoložení v jsoucnu a Bytí. Každá kondice přijímá a využívá tu styčnou plochu zjeveného aspektu pravdy, která je v souladu s jeho zvláštní a jedinečnou povahou.

Synchronnost vnímání a přijímání zjeveného aspektu pravdy je nutným jevem, protože žádné použití, žádná aktualizace a realizace celku zjeveného aspektu pravdy nemůže být docílena bez toho, aby nebyly účastny a nezahrnuly se všechny jeho styčné plochy. Jestliže by nebyl souběžný ve všech svých styčných plochách, nemohly by se zjevit žádné další aspekty pravdy. Z toho by následně vyplynula stagnace vedoucí k zastavení veškerého života. Takto to funguje v diskrétním módu jsoucna a Bytí všech možných rozpoložení, stavů, procesů, míst, časů, dimenzí, situací či čehokoli, co kdo má.

Na straně druhé spojitá a lineární forma duchovního pokroku je pro každého zajištěna v každé současné kondici, stavu či místě. To znamená, že když někdo vstoupí do nové kondice či situace poprvé, vstoupí do nejmenší míry poznání a jeho použití, které jsou v této nové kondici k dispozici. Jak něčí den (stav) postupuje od svého jitra k ránu, k poledni, odpoledni, podvečeru a nakonec k soumraku, jedinec postupně získává větší a větší stupeň poznání a jeho požití v tomto rozpoložení a sděluje svůj stále větší jedinečný příspěvek se všemi v tomto rozpoložení dokud nepřijde čas, kdy toto rozpoložení či stav pro tohoto jedince vyčerpá svou užitečnost a tento se již nikdy nemůže ani naučit nic nového, ani nemůže nic nového poskytnout či sdělovat druhým. V okamžiku, kdy to nastane, nastává takřikajíc setmění a jeden je připraven ke kvalitativnímu, nelineárnímu skoku z jedné diskrétní kondice do jiné přesahující, diskrétní kondice. Doba mezi opuštěním starého rozpoložení a vstoupením do rozpoložení nového je dobou soumraku či tím, co se nazývá posledním soudem toho, kdo je připraven se přemístit.

Během tohoto přechodného období, charakterizovaného takzvaným soumrakem jedincova vlastního dne či jeho vlastním posledním soudem, jedinec podstupuje proces důkladného opětovného zhodnocení všeho, co se událo, provedlo a poznalo v předešlé kondici. Během tohoto procesu jedinec obdrží plný náhled a pochopení veškerého dopadu vlastního pobytu a poznání v té kondici, jakou kdo měl, na celé Stvoření. Jeden dochází k uvědomění si toho, jak přispíval svým jedinečným poznáním a svými zkušenostmi k obohacení tohoto rozpoložení, stavu, místa či čehokoli, v čem byl, a toho, jak byl v tomto rozpoložení a podobných věcech obohacen a vzdělán vlastními zkušenostmi a jinými.

Když se toto provede, jedinci se předloží všechny možné možnosti volby pro další krok vlastního duchovního pokročení. Běra do úvahy vlastní jedinečné potřeby a potřeby veškerého Stvoření, jedinec činí novou volbu. V okamžiku, kdy je tato volba učiněna, jedinec se takzvaně zrodí do stavu či místa vlastní zvolené kondice s plným zachováním paměti na vše, co jím bylo doposud prožito. Výjimkou k tomuto pravidlu je, když si někdo zvolí vstoupit do nějaké oblasti zóny vymístění. V tomto případě jedinec musí souhlasit, že veškerá paměť všeho, co bylo předtím prožito, bude vymazána po dobu jeho pobytu v negativním stavu či po dohodnutou dobu před inkarnací do negativního stavu.

Tento proces neustálé změny a duchovního pokroku způsobem výše popsaným tedy pokračuje věčně. Z výše uvedeného lze jasně vidět, že v každém bodě vlastního jsoucna a Bytí, ať v jakémkoli rozpoložení, se jeden nachází ve stavu stálé změny, plynutí, pohybu a pokroku. Takže jedinec není nikdy uzamčen pouze v jednom stavu a rozpoložení.

Co se lidí v rozličných oblastech zóny vymístění týče, probíhá změna jejich stavů a rozpoložení následovně:

Rodí se či objevují v negativním stavu ve stavu úplné vědomé nevědomosti o čemkoli popsaném výše či čemkoli jiném o tomto. Od okamžiku jejich zrození se poučují ze zevnějších, pozorování a z příkladů jiných. Jsou vystaveni různým negativním a pozitivním situacím a tyto situace jim dávají možnost volby následovat buď pozitivní, anebo negativní cestu. Volbou cesty pozitivní, stanou se předmětem stálých útoků, náletů a napadání negativního stavu, který se bude snažit je polapit tak, aby podlehl jeho sevření. Během této doby budou ve stavu neustálé změny a konání voleb ohledně negativního stavu. Jakmile poznají o negativním stavu vše, co se u nich předpokládá a co si zvolili poznat, a jakmile plně přemohou všechna pokušení negativního stavu, znovu se připojí ke stavu pozitivnímu a postupují způsobem výše popsaným ve svém duchovním pokročení.

Jestliže si však někdo zvolí následovat cestu negativní, změny jeho stavu a rozpoložení jsou určovány každým bodem volby buď pokračovat na negativní cestě, stává se stále negativnějším a více zlým, nebo upustit od negativní cesty a přijmout cestu pozitivní. Volba upustit od následování negativního stavu přináší jedince zpět do stavu pozitivního a dává mu příležitost postupovat způsobem výše popsaným poté, co se naučí překonávat a přemáhat všechna pokušení negativního stavu.

Na druhé straně volba následovat negativní stav dostává jednoho v každém bodě přechodu do pozice, v níž vstupuje do kondice značně většího, hlubšího a odlišnějšího stupně zel a nepravd, než jaké prožil a vytvářel v předešlé či předcházející kondici.

Aby se to zopakoval znovu: během každého přechodného období, je každému ve stavu mezi opuštěním této předcházející kondice a vstoupením do nové dána příležitost upustit od následování negativní cesty a dát se na cestu věčného duchovního pokroku. Toto se odehraje u každého bez výjimky a vyloučení během každého přechodného období bez ohledu na to, jak zlým, špatným či negativním se jedinec jeví být.

Z výše uvedeného popsání lze tedy snadno dojít k závěru, že tento proces s lidmi v negativním stavu také pokračuje navěky, jak je tomu s lidmi ve stavu pozitivním. Avšak takový závěr by byl mylný.

Je třeba si opět a zase pamatovat, že pozitivní stav vznikl v Absolutním stavu a Rozpoložení Nejvyššího. Cokoli vzniklo přímo v Absolutní přirozenosti, musí pokračovat věčně, protože to v sobě obsahuje přítomnost Absolutního Nejvyššího. Takže to nemůže nikdy přestat být a existovat. To byla původní volba každého ve Stvoření, jakož i Stvoření samotného, předtím, než bylo stvořeno.

Negativní stav na straně druhé nevznikl v Absolutním stavu. Byl počat v relativním stavu nesprávnými volbami lidí jako výsledek jejich zavrnutí Nejvyššího a Jeho/Jejích duchovních principů. Ačkoli toto „relativní“ samo o sobě vzniklo z Nejvyššího, a tudíž musí pokračovat věčně, cokoli toto relativní samo o sobě vytvořilo, je relativní pouze k relativnímu, a ne k Absolutnímu. Relativní k Absolutnímu pokračuje věčně, relativní pouze k relativnímu nemůže pokračovat věčně, protože v něm není nic z Absolutního Jedině relativní k Absolutnímu v sobě obnáší toto Absolutno (jako extenzi a proces Nejvyššího). Zůstává tudíž navždy. Relativní pouze k relativnímu nemůže zůstat věčně, protože je to extenze a proces pouze relativního rozpoložení. Tudíž v jednom bodě, až vyčerpá všechny své možnosti, nezbude v něm nic, co by ho udržovalo.

Všechna zla a nepravdy negativního stavu jsou tudíž omezeny svým relativním původem. Relativní původ jim nemůže poskytnout nevyčerpatelný a věčný zdroj inspirace ke stálému vytváření nových idejí a nápadů, který by byl s to udržovat věčně jejich jsoucnost a Bytí. Takže když relativní zdroj vyschne, negativní stav splní svůj účel, kvůli němuž mu Nejvyšším bylo dovoleno vstoupit do svého jsoucnosti a Bytí. V tomto bodě skončí. Všichni ti lidé, kteří ze své svobodné volby zůstanou v negativním stavu až do samého jeho konce, si uvědomí, že již není v negativním stavu nic, co by je inspirovalo či motivovalo v něm zůstat a pokračovat. V okamžiku tohoto uvědomění se jim opětovně vybaví paměť jejich dobrovolného postavení, okolností, za nichž bylo negativnímu stavu dovoleno vstoupit do jeho módu aktivace a dominance, a bude jim dána následující možnost volby: buď konvertovat do pozitivního stavu a následovat cestu neustálého duchovního pokročení změn, plynutí a pohybu, nebo odejmutí jejich zdroje života a jeho navrácení z nich zpět do Absolutního stavu.

Ve druhém případě, v okamžiku odejmutí životního zdroje z nich, odpadne současná negativní, zlá, iluzivní a přeludná forma tohoto ukradeného života se všemi jeho stavy, kondicemi, procesy atd. a obrátí se v nicotu. Konec konců není ničím více než nicotou. V této době si tyto lidé připomenou, že taková byla mezi Nejvyšším a veškerým Stvořením a těmi, kdo dobrovolně vstoupili do negativního stavu, samotná dohoda, podle níž bylo negativnímu stavu dovoleno, aby se aktivoval a uvedl do dominantního rozpoložení.

Nejvyšší učinil slib všem v Jeho/Její Stvoření a obzvláště všem těm, kdo se dobrovolně zúčastnili v negativním stavu, že za prvé: negativní stav nebude trvat nad jeden cyklus

času; za druhé: časový cyklus, v němž bude negativní stav aktivován, bude značně zkrácen; za třetí: všem účastníkům v negativním stavu budou neustále dány příležitosti se z něho dostat; za čtvrté: Sám/Sama Nejvyšší se bude inkarnovat do negativního stavu; za páté: negativnímu stavu nebude nikdy dovoleno se opět aktivovat; za šesté: všechny zkušenosti negativního stavu od počátku jeho aktivace až po samý konec jeho jsoucna a Bytí budou natrvalo zaznamenány a umístěny do univerzality povšečnosti a budou k dispozici každému kdykoli od věčnosti do věčnosti pro poučení a prožití bez nutnosti jejich aktivace někdy a někde jinde; a za sedmé: Všichni ti, kdo si ne zvolí konvertovat do pozitivního stavu na konci jsoucna a Bytí stavu negativního, se obrátí v nicotu poté, co se jim odejme jejich jedinečný zdroj života a navrátí se jeho oprávněnému Vlastníkovi, kde se očistí, vyčistí, nově uspořádá, přestaví, úplně zreformuje, obnoví a opětovně se uvolní do nového přijímače v pozitivním stavu.

Toto byly důležité sliby a dohody učiněné Nejvyšším každému a s každým předtím než bylo negativnímu stavu dovoleno se aktivovat. Ti, kdo odmítli konvertovat do pozitivního stavu v okamžiku trvalé deaktivace stavu negativního, s tímto také souhlasili. V té době se tato fakta dostanou do jejich paměti a plně si uvědomí zvolené možnosti, se kterými souhlasili předtím, než vstoupili do negativního stavu. V tomto bodě je obtížné si představit, že by se někdo, ať je jakkoli negativní či zlý, zdráhal podstoupit konverzi do pozitivního stavu.

Konec konců v tomto bodě, na samém konci jsoucna a Bytí negativního stavu, bude každý v něm zůstávající dle zákona změny uveden do přechodného období kvůli poslednímu soudu tak, jak je popsáno výše. Při vší otevřené paměti, při všech zjevených a k dispozici daných nástrojích a postupech konverze a v přechodném stavu, jenž je stavem neutrality, tedy bez žádného vlivu ani z pozitivního, ani z negativního stavu, bez stavu šílenství, který charakterizuje negativní stav a jeho vražedné a sebevražedné sklony, bez všech těchto ohavných vlivů je zatěžko si představit, že by někdo přišel s volbou odmítnout se vrátit zpět do stavu pozitivního, do stavu věčných změn, plynutí, pokroku, zlepšování a růstu.

Avšak taková volba je k dispozici prostě proto, že všechny možnosti volby včetně této jsou za všech okolností, stavu, situací či v čemkoli, co kdo má, k dispozici každému. Dispozice všech možných voleb ve jsoucnu a Bytí pro každého ve Stvoření Nejvyššího a v celé zóně vymístění ustavuje samotnou povahu jedincovy neustálé změny, plynutí, pohybu, zlepšování a růstu. Takže motivuje každého změnit vlastní stav, rozpoložení a situaci a zachovávat vlastní svobodu a nezávislost navždy a věčně tím, že není uzamčen v jedné kondici.